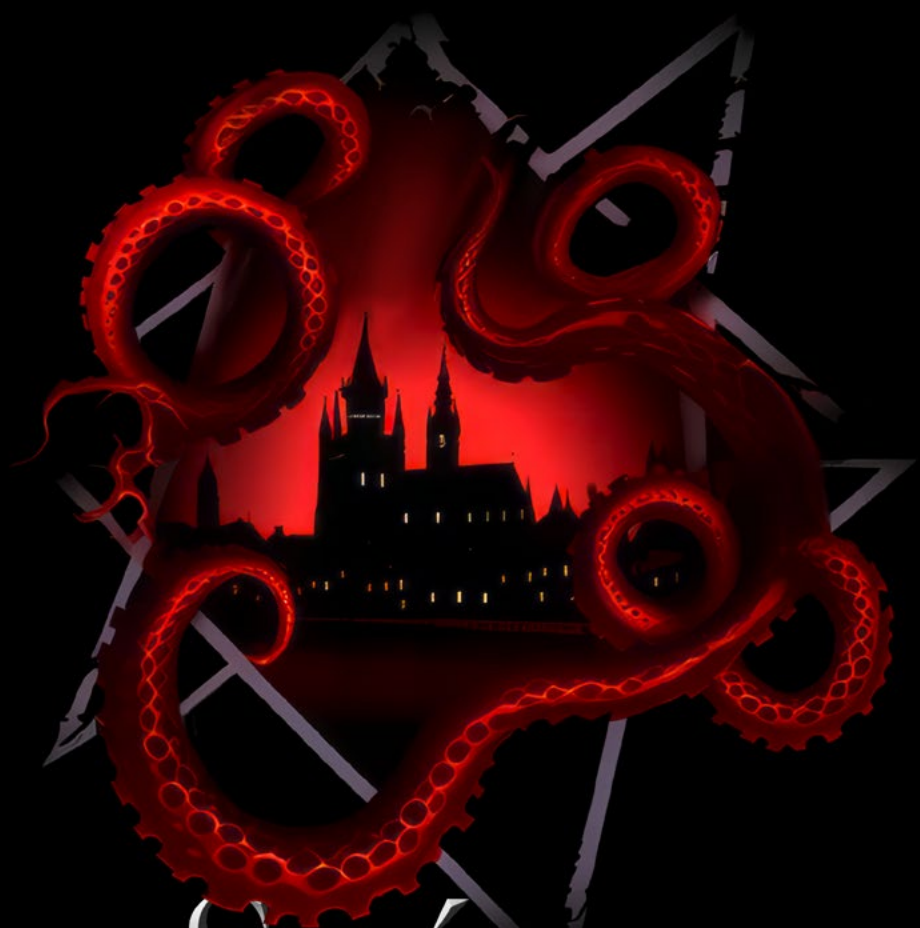


Karolína Kotová



STÍNY
NAD
PRAHOU

Karolína Kotová
Stíny nad Prahou

2024

Karolína Kotová

STÍNY
NAD
PRAHOU

Stíny nad Prahou

Text©Karolína Kotová

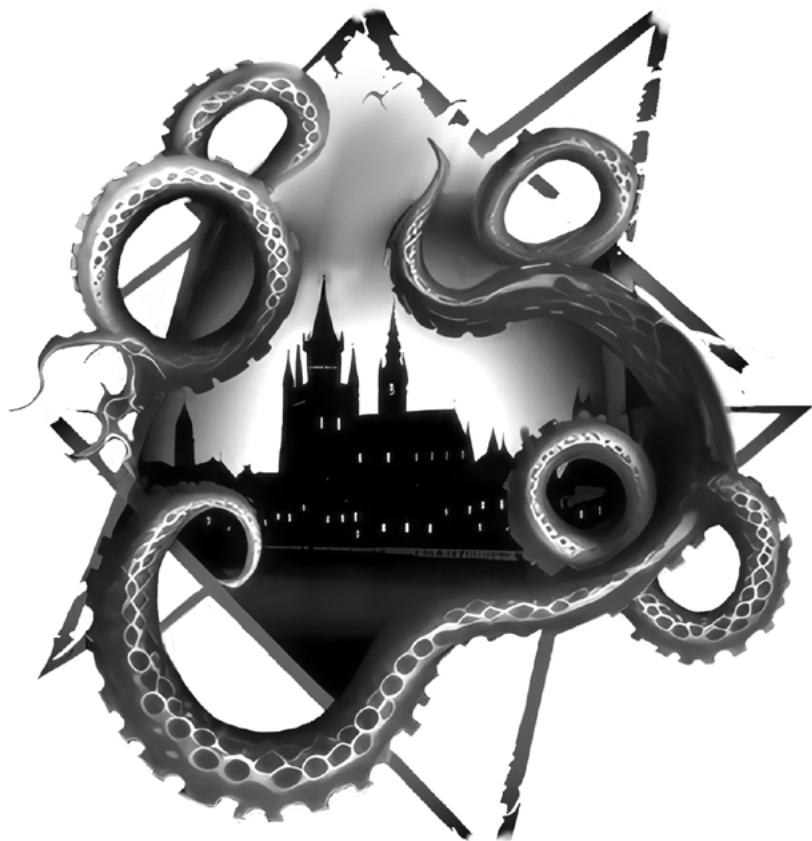
Obálka©Karolína Kotová

Grafické zpracování©Martina Mátá Nosková

Vydal Martin Koláček – E-knihy jedou, 2024

ISBN 978-80-281-1182-3

Díl I.



ŠELMA

Předehra

Mladík v bílém laboratorním plášti prudce vyskočí ze židle, kde dosud tiše podřimoval. Pohledem přitom zmateně pátrá po původci alarmu, který ho vytrhl z lenošení.

„To ne!“ zasténá, když zjistí, který z přístrojů se ozývá, a s očima přilepenýma na příslušném displeji zašátrá u pasu po komunikátoru.

„Profesore? Profesore?!“

„Co je zas?“ ozve se z mikrofonu našťavaně.

„Ten subjekt. V tři sta sedmáctce. Přístroje hlásí, že přichází k vědomí.“

„Blbost, právě jsem u něj. Spí jak mimino. To bude nějaká chyba měření. Přestaň panikařit a otravovat mě s každou blbostí. Vy dnešní mladí jste tak –“

Co dnešní mladí jsou, se už nedozví. Zato se z reproduktoru vyřine směs výkřiků, vrčení a rachotu. Mladík na pár vteřin ztuhne jako solný sloup, oči vytřeštěné na strojek ve své ruce.

„Alarm, sakra! Alarm!“ Chraplavý výkřik ho probere ze strnulosti. Ruka vyletí k velkému červenému tlačítku dřív, než mozku dojde význam slov. Budovou se rozezní poplach a bezpečnostní mechanismy během pár vteřin pozavírají všechny vstupy. Ale to už je pozdě.



Během dne ožívuje i ty nezapadlejší tunely metra ozvěna běžného provozu, ale teď tu je jen mrtvé ticho a spousta prachu. A dva hlubší stíny v jednom z mnoha výklenků.

„Nelíbí se mi to,“ ozve se jeden z nich burácivým hlasem.

„Snaž se prosím trochu ztišit,“ požádá druhý tlumeným hlasem, aniž by spustil pohled z malého displeje, matně zářícího do tmy.

„Šeptám nerad,“ ohradí se první a jeho společník si tiše povzdechne.

„Můžeš mlčet,“ navrhne pak mírně. Remcal pohrdavě chrochtne, ale zmlkne a do tunelů se vrátí ticho. Na chvíli.

„Kontakt,“ šeptne náhle majitel displeje a jako ozvěna jeho slov zazní z hloubi tunelů skřek, napůl vzteklý, napůl bolestný.

„Hotovo.“

Z výklenku vyklouznou dvě postavy – jedna celkem drobná, druhá naopak zatraceně mohutná – a vycházkovým krokem zmizí v temnotě. Ráno bude zoufalý operátor vysvětlovat skupině strážců připravených do akce, že chyba opravdu není na jeho straně. Že musel selhat vysílač sledovaného objektu. Jak ale mohla selhat tak jednoduchá, stovkami testů prověřená součástka, už vysvětlit nedovede.



„Ztratili!? To nemyslíte vážně! To jsou ta vaše neprůstřelná bezpečnostní opatření? Víte, kolik to celé stálo peněz? K čemu?“

Bledý muž v drahém obleku rázuje ode zdi ke zdi a soptí jako Etna. Vztek mu dokonce na tvářích vyčaruje drobné ruměnce. Velitel strážní skupiny to ale nijak neocení. Sleduje špičky svých bot a mlčí. Moc dobře ví, že ho tohle selhání může stát místo. Vůbec nezáleží na tom, že to nebyla jeho chyba.

„No tak, Johne, hlavně klid. Víš, že ti rozčilování nedělá dobře,“ přeruší rozčilený monolog elegantní dáma středních let, dosud tiše vyčkávající bokem. Přejde místnost, laskavě vezme bledého muže kolem ramen a jemně, ale nesmlouvavě ho nasměruje k pohodlné lenošce, postavené u jedné ze stěn. Hlavou přitom naznačí nešťastnému strážci, ať zmizí. Poslechne ji bez váhání, s netajenou úlevou.

„Máš pravdu, tahle situace je zlá, ale není neřešitelná,“ zaslechne ještě, než se za ním dovřou dveře. „Mohla bych ti nabídnout ke zvážení jistou možnost?“

Bylo tak časně ráno, že byla skoro ještě noc, i když slunce si už svoji cestu mezi korunami stromů razilo, a já pevně věřil, že dole v Prokopáku ještě nikoho nepotkám.

To samé si očividně myslela i mladá běžkyně, která se rozhodla využít ranního chladu k posílení kardiovaskulárního systému a můj vstup na scénu tak chudince málem způsobil srdeční zástavu.

Ani jsem se jí nedivil. Nestane se každý den, že by se proti vám najednou vynořilo zjevení vzhledem snadno konkurující Jožinovi z bažin. Ono, dvoudenní strniště je možná sexy v amerických filmech, ale jeho majitelé obvykle nemívají účes á la vrabčí hnízdo i s přízdobou listí a větviček a jejich oblečení nevypadá jako vytažené z nejbližšího kontejneru.

Rád bych jí byl vysvětlil, že nejsem nebezpečný úchyl, číhající v křoví na nevinné děvy. Nebylo mi to ale dopřáno, protože když se po vteřinovém strnutí probrala k životu, přešla od zdravotního poklusávání rovnou do sprintu a za nejbližší zatačkou zmizela, než byste řekli dobrý den.

„By mě zajímalo, jak byste reagovala, kdyby místo mě z toho roští vylezl bazilišek, mademoiselle,“ zamumlal jsem za ní. „Nejspíš byste ten infarkt prodělala doopravdy.“

Nebyla to tak nereálná představa, jak by se mohlo zdát, navzdory široce rozšířenému přesvědčení, že bazilišci jsou jen výplodem přebujelé lidské fantazie, stejně jako veškerá ostatní mytická stvoření. Kdybych dnes někomu řekl, že na existenci podobných potvor nejen věřím, ale dokonce je ve svém volném čase naháním, vysloužil bych si v lepším případě poklepaní na čelo, v horším poukázku do Bohnic. Přitom jsem přesně to dělal i dneska v noci a jako na potvoru se plánovaný jednoduchý lov samozřejmě zkomplikoval.

Zamyšleně jsem si poškrábal podrápané ruce a na pomyslný seznam nutných úkonů před zaslouženým odpočinkem si dopsal pořádnou dezinfekci. Kdo sakra mohl čekat, že po Prokopáku

neběhá jeden osamělý bazilišek? Že si ta potvora snesla a vyse-
děla vejce?

Ještě že ve skutečnosti nejsou tak děsivě jedovatí a ničiví, jak tvrdí některé mytologie. Ani jeden z mých dnešních úlovků neroz-
bíjel dechem skály, i když podpalování trávy by asi při troše dobré
vůle zvládli. Přinejmenším papínek – nebo možná matinka? – mi
kalhoty zvládl přismahnout bez problémů. Naštěstí to bylo to nej-
horší, na co se zmohl, než se mi podařilo mu zakroutit krkem.

Horší to bylo s mládeží. Na rozdíl od svého zploditele nechrlila
žhavý dech, zato byla mnohem mrštnější a výrazně lépe ovládala
schopnost schovat se v podrostu a pak nečekaně zaútočit ze zálohy.
Nakonec jsem je pochytil všechny, alespoň podle počtu prázdných
skořápek v hníždě. Místo původně očekávané rychlé akce jsem tím
ale strávil skoro celou noc, prolezl kdejaké křoví, často přízdobené
sbírkou odpadků všeho druhu, a nasbíral kompletní sadu škrá-
banců jak od větví, tak od mladých bazilišků.

Široce jsem zívł a překontroloval okolí. Kromě zmíněné spor-
tovkyně nebyla v dohledu živá duše. Zato kousek odsud stála
lavička a tvářila se zatraceně svůdně. Znovu jsem zívł a neochotně
se od ní odvrátil. Pospávání po lavičkách nebyl nejlepší nápad
a pak, doma na mě čekala pěkná pohodlná postel. A taky teplá spr-
cha. Ta zněla opravdu dobře. Jen se k ní dostat. Následovalo další
zívnutí a pak jsem odhodlaně, i když ne zrovna nadšeně, vyrazil
směr domov.

Zrovna jsem se pokoušel rozmočit betonový rohlík v hrnku kafe a proklínal se, že jsem včera zapomněl nakoupit – zase, když se rozřinčel zvonek u dveří. U vnitřních, to poznám od té doby, co domovní zvonky předělali super moderní panel, co je sice děsně chytrý, ale devadesát procent času nefunguje. Každopádně jsem návštěvníka bryskně odhadl na starou paní Vomáčkovou. Vlastně Květušku, jak vyžaduje, abych ji oslovoval, kdykoliv spolu mluvíme. A že to je docela často.

Jsmo totiž sousedi, a i když Květuška je ve svých skoro osmdesáti čilá a plná života, některé věci jí pravidelně dělají naschvály. Jako třeba televize, co se sama přeladuje, pračka, které odchází těsnění v těch nejpodivnějších časech, neustále vypadávající pojistky a spousta dalších. A pokaždé, když k něčemu takovému dojde, zvoní u mých dveří s nějakou obměnou proslovu na téma, jestli bych byl tak hodný mladík a udělal si chvíli času na starou nešikovnou babku.

Čermák, nevrlý majitel uštěkaného buldoka, který je třetím obyvatelem našeho patra, vždycky tvrdí, že to ta stará čůza dělá schválně, aby si s ní někdo alespoň občas popovídal. Vzhledem k tomu, že má Květuška pokaždé doma napečeno a připravené čerstvé kafe a trvá na tom, ať si na chvíli sednu, jsem nakloněn s ním souhlasit. Tedy s tou částí o úmyslně generovaných závadách, ne s tou čůzou.

Osobně považuji paní Vomáčkovou za mnohem milejší osobu než Čermáka a na rozdíl od něj bez odporu spravuji libovolné závady výměnou za domácí buchty a trochu řeči. I teď jsem se zdvihl víc než ochotně. Sice jsem se už těšil do postele, ale nacpat se před ulehnutím něčím lepším než starým pečivem stálo za odložení spacích pláňů.

Za dveřmi ale nestála drobná důchodkyně. Návštěvník byl sice drobný, ale jinak nesedělo ani pohlaví ani věk.

„Pan Norbert?“ zapátral, jakmile jsem otevřel. Přejel jsem ho pohledem. Tmavě hnědé vlasy sestřižené nakrátko, dokonale

padnoucí oblek, sako pečlivě zapnuté a pod ním košile a bezvadně zavázaná kravata. A v ruce držel koženou tašku. Nebýt té výšky, mohl se z fleku nechat fotit na plakáty jako úspěšný byznysmen. Nebo by mohl kandidovat do senátu, tam by mu ani ona nevadila. Stejně jako fakt, že působil až příliš uhlazeně, než aby to bylo přirozené.

„Co myslíš?“ zajímal jsem se štiplavě. Na koho zvoní, si konec konců mohl přečíst přímo na zvonku.

Můj sarkasmus po návštěvníkovi sklouzl jako voda po husím peří. Nepozastavil se ani nad tím, že mu bez ptaní tykám.

„Pokud ano, měl bych pro vás práci,“ oblažil mě zábleskem úsměvu.

„Je mi líto, ale dneska mám volno. Můžete mi poslat e-mail, ozvu se vám nazpátek, až budu v kanceláři,“ zavrtěl jsem hlavou a začal zavírat dveře.

Sice nemívám ve zvyku odmítat zakázky, ale z toho chlápka jsem měl husí kůži už jen od pohledu a kromě toho, nějaké hranice si člověk nastavit musel. Ta moje byla, že práci doma neřeším. Na to je kancelář, i když je to jen ajenclík nad garáží.

„Nemyslím stěhování,“ zavrtěl prcek hlavou. „Myslím váš druhý obor. Ten, co mu věnujete noci.“

Tím prohlášením mě překvapil tak, že jsem dovolil, aby dveře máchnutím ruky zase rozevřel a proklouzl vniklou škvírou do bytu.

„Jak se vůbec dnes v noci dařilo s baziliškem?“ pokračoval a zvědavě se přitom rozhlížel kolem, jako by čekal, že se tu někde bude mrtvola zmíněné potvory válet.

Ovládl jsem prvotní chuť ho popadnout za flígr a vyhodit ven. Místo toho jsem zavřel dveře a kývl směrem ke kuchyňskému stolu.

„Kdo jsi, co víš o baziliškovi a co děláš tady?“ dožadoval jsem se podmračeně odpovědi, když se uvelebil na jedné ze dvou židlí stojících u stolu. Sám jsem si nesedl, jen jsem se postavil za druhou, takže teď musel vyloženě zaklonit hlavu, pokud se mi chtěl dívat do obličeje. Nezdálo se, že by mu to nějak vadilo.

„Můžete mi říkat Dereku a kromě běžné mytologie, pár dodatečných faktů a skutečnosti, že se jeden aktuálně vyskytl

v Prokopském údolí, vcelku nic,“ odpověděl pokojně. „Tedy, když tak na vás koukám, tipl bych, že tam nebyl jen jeden, ale to už je pouhý odhad“, doplnil a kývl přitom k mým pažím, ozdobeným spleť čerstvých škrábanců.

Na to jeho celkem nic mi přišel informovaný překvapivě dobře. Už jen to, že mluvil o baziliškovi v Prokopáku zhruba se stejným klidem, jako by někdo mluvil o divokém psovi, který utekl z místního squatu. Možná dokonce klidněji. Malá nepříjemnost, vhodné zahájení hovoru, ale jinak nic zajímavého.

Až na to, že pro většinu lidí je něco takového spíš pohádka na dobrou noc než běžné konverzační téma. A to ani nemluví o tom, že zjevně věděl nejen o baziliškovi, ale i o tom, že jsem na něj dnes v noci šel. Přitom tuhle informaci měl jen Igor, kolega v obou oborech, a kdyby ji někomu svěřil, informoval by mě o tom.

„Vy se na mě tak ošklivě mračíte,“ počastoval mě Derek pro změnu lehce ublíženým výrazem. „A přitom přicházím s nabídkou, o jaké by se vám jinak mohlo jen zdát.“

„Jo, noční můry mívám často,“ kývl jsem chladně. „Co kdybys přestal plkat a vysypal nějaký podrobnosti?“

„Podrobnosti bohužel nejsem oprávněn vám sdělit. To musí udělat můj zaměstnavatel. Ale mohu vás ujistit, že stojí za to si jeho nabídku přinejmenším vyslechnout. A jako gesto dobré vůle – podívejte, máme přístup k nadstandardní zdravotní péči. Takové, která počítá i se zraněními ne zcela přirozeného typu. Co kdybych vám nabídl, že pokud svolíte si naši nabídku vyslechnout, některý z našich lékařů se podívá na ty vaše šrámy? Naprosto nezávazně, samozřejmě.“

„Pokud toho doktora vytáhneš z kabely, tak klidně,“ pokrčil jsem rameny bez zájmu. Škrábance od mladých bazilišků mi velké starosti nedělaly. Sice se budou hojit hůř než běžné šrámy a nejspíš budu mít nějakou dobu dost citlivé ruce, ale tak silný jed, abych se bál vážnějších následků, ještě baziliščí kuřata neměla.

„To bohužel nevytáhnu,“ usmál se Derek omluvně. „Ale venku mám vůz a není to zas tak daleko. Alespoň tomu dejte šanci. Slibuji, že pokud pak nebudete mít zájem, odvezu vás zase nazpátek. To vás vůbec nezajímá, co po vás můžeme chtít?“

Upřímně řečeno, zajímalo mě to čím dál víc. Derek totiž navzdory uhlazenému vystupování vypadal, že mu na mém souhlasu ztraceně záleží. Navíc mě zaujala i ta zmiňovaná zdravotní péče. Doktor, kterému můžete říct, že máte popáleniny od ohnivého mužíka nebo chronické migrény od nahánění hejkala? Toho bych rád viděl.

„Víš co? Doktora pořádná snídaň a já si toho tvého šéfa poslechnu,“ slíbil jsem nakonec. „Ale musím se převlíct a nemám rád, když na mě přitom někdo blbě čumí, tak na mě laskavě počkej venku.“



Derek kupodivu proti mému požadavku nijak neprotestoval a ochotně vypadl, takže jsem měl klid nejen na převlečení, ale i na krátký telefonát Igorovi, ve kterém jsem mu popsal svého ranního návštěvníka i jeho nabídku. Nedokázal jsem mu sice říct, kam že to jedeme – moje blbost, že jsem se nezeptal – ale nakonec, kdo ví, jestli by mi na takovou otázku odpověděl pravdivě.

Ne že bych Dereka podezíral, že mě hodlá vyvézt někam do polí a tam mě odkrouhnout a hodit do příkopu. To by si na mě počkal někde, kde je menší pravděpodobnost, že ho identifikuje asi tak trilion zvědavých důchodců, co zpoza záclon permanentně monitorují celé sídliště. Ale jistota je jistota a tak vůbec.

Se stejnou myšlenkou jsem k výstroji, čítající pohodlné džíny a volné triko, přidal i vnitřní pouzdro na pistoli a do něj samozřejmě zasunul nabitou zbraň. Jako vlastník éčkového zbrojáku klidně pistoli nosit můžu a tak nějak jsem se s ní cítil jistěji.

Před odchodem jsem ještě zaváhal nad větrovkou, ale nakonec jsem se ji rozhodl nechat doma. Srpen se poslední dny předváděl v plné síle a já se nehodlal usmažit jen proto, aby nebyly vidět podrápané ruce. Peněženka s doklady a základní hotovostí se mi pohodlně vejde do kapsy kalhot, stejně jako klíče a mobil, a nic jiného jsem s sebou nepotřeboval.

Nakonec jsem do sebe ještě kopl zbytek kafe v naději, že mi nahradí nedostatek spánku, a vyrazil prozkoumat, co znamená Dereková nabídka, co se neodmítá.

Derek na mě čekal před domem vedle stříbrné oktávky s tmavými skly, zaparkované drze přímo na chodníku. Jakmile jsem se objevil, úslužně mi otevřel dveře za spolujezdce, a když jsem se usadil, oběhl vůz a nasedl vedle mě. Trochu mě to překvapilo, původně jsem čekal, že bude řídit, ale sedadlo za volantem už bylo obsazené. A na místo spolujezdce bych se taky netlačil, protože řidič byl, na rozdíl od toho otravy vedle mě, pořádná korba. Jako opravdu pořádná. Ramena měl tak široká, že vedle něj by se už nevešlo snad ani mimino.

„Jedeme, Lojzíčku,“ zavelel Derek a mně spadla brada na kolena. Vážně oslovil ten kolos vpředu Lojzíčku? Nejspíš jo, protože motor vzápětí naskočil a oktávka se vysoukala ze svého místa do pražského provozu.

Rád bych tvrdil, že jsem pečlivě sledoval, kudy jedeme. Na svou obranu musím říct, že jsem se opravdu snažil, přinejmenším prvních pět minut cesty. Pak mě předení motoru spolehlivě uspalo a z příjemného poklimbávání mě vytrhlo až lehké poklepání po rameni.

„Čas vystupovat,“ informoval mě Derek. Škoda, spalo se mi docela dobře. S povzdechem jsem rozhýbal ztuhlé tělo, vysoukal se ven a rozhlédl se kolem sebe. Moc jsem toho neviděl. Jenom betonové stěny garáže. Docela prostorné – bylo tu místo minimálně ještě pro jedno auto, ale takovou má kdejaká luxusní vila, takže mi to stejně nic neřeklo. „Půjdeme?“ vyrušil mě z rozjímání.

„Čekám, až vyleze i Lojzíček,“ usklíbl jsem se. „Jsem zvědavěj, jestli náhodou není jenom figurína na děšení policajtů.“

Jo, ta moje huba nevymáchaná. Dvířka u řidiče se otevřela a z auta se vynořil – no, takhle nějak bych si představoval povstání titánů. Naprosto jsem nechápal, jak se ten chlápek mohl vměstnat dovnitř.

„Nejsem. Figurína,“ oznámil mi hlasem, který by se dal používat jako beranidlo. Přisahám, že vrata garáže při tom zvuku zavibrovala.

„Jasně, že ne,“ přitakal jsem ochotně. „Jen vtipkuju.“

Lojzíček mě chvíli nehybně pozoroval a pak se jeho tvář roztáhla do širokého úsměvu.

„Ha, ha, ha,“ zaduněl pobaveně a poplácal mě po rameni, až se mi podlomila kolena. „Dobřej vtip.“

„Jsem rád, že se líbil,“ zamumlal jsem a obezřetně ustoupil mimo jeho dosah. Naštěstí se už o žádná další přátelská gesta nepokusil a bez řečí vyrazil k bočním dveřím, vedoucím do útrob budovy, v jejíž garáži jsme právě postávali. Derek mi pokynul mi stejným směrem, počkal, až jeho gesto uposlechnu, a plynule se mi zařadil po bok.

„Lojzíčkovi se líbíte,“ konstatoval cestou. „Nemáte radost?“

„Děsnou,“ zamručel jsem. „Koho napadlo říkat tomu kolosu rhodskému Lojzíček?“

„Jeho. Líbí se mu, jak to zní. Vy byste se s ním hádal?“

Představil jsem si, jak by mohla taková hádka vypadat, a chápavě jsem kývl. Jestli chce být Lojzíček, bude holt Lojzíček. Ještě mě napadlo, že jeho postava vysvětluje, proč Dereka neznervózuje výškový rozdíl mezi námi. Jestli běžně pracuje s tímhle obrem, musí být na zaklánění hlavy při hovoru zvyklý.

Uvnitř domu, který se opravdu ukázal být luxusní vilou v ceně pěkných pár desítek mega, se Derek omluvil, že musí za šéfem, a v obrově mlčenlivém doprovodu mě vyslal za slíbeným lékařským ošetřením. Lojzíček mě dovedl do malé ordinace umístěné v suterénu, kde nás uvítala milá lékařka, která mě požádala, ať ji oslovuji Vivian. Bez zbytečných řečí ošetřila všechny moje šrámy z dnešní noci, laskavě mi poradila, ať si příště na honění bazilišků vezmu něco pevnějšího než letní košili, a pak nás vypustila.

Lojzíček mě pak nasměroval do přízemí, konkrétně do rozlehlého obývacího, vybaveného na míru dělaným nábytkem z masivu a na první pohled až nezdravě měkkým gaučem a dvěma křesly. A hlavně kompletní anglickou snídani, připravenou na konferenčním stolku. Paráda. Bez ptaní jsem se zabořil do gauče a pustil se do jídla.



Derek se znovu objevil ve chvíli, kdy už jsem dávno dojedl a užíval si siestu, tentokrát ale nebyl sám. Spolu s ním dorazil další chlápek, podle všeho velké zvíře. Jestli byl Derekův oblek drahým kouskem od Bosse, tak ten, který měl na sobě jeho šéf, byl na míru šitý a jeho cena byla nepochybně vyšší než můj měsíční výdělek. On sám ale jinak nebyl žádný krasavec. Bledý jako smrtka a hubený tak, až mě překvapilo, že mu při chůzi nechraští kosti. Po pravdě už jsem viděl kostlivce, kteří vypadali živěji než on.

„Spokojený?“ zeptal se chlápek. „Můžeme si promluvit?“

„Poslouchám,“ kývl jsem povzneseně. Muži po tváři přelétla vlna nevole, ale bleskově se ovládl a nasadil zase neutrální výraz.

„Abych to vzal pokud možno stručně,“ začal a usadil se proti mně, záda napřímená, jako by spolkl pravítko. „Máme problém. Problém, který byste nám mohl pomoci vyřešit. Samozřejmě za slušnou odměnu.“

„Zpomalte,“ zarazil jsem ho. „Jste stručnej až moc. Kdo jsou to my, třeba? A kdo jste vy? Upřímně, chováte se jak ze špatného mafiánského filmu.“

Chlapík proti mně narážku neocenil. Naopak, rysy mu na okamžik docela ztuhly.

„Nechtěl jsem vás zatěžovat zbytečnostmi,“ pronesl pak škrobeně.

„Jen v klidu zatěžujte. Já to unesu,“ uklidnil jsem ho vstřícně.

„Jak chcete. Mé jméno John Smith a mluvím jménem Asociace inovativní farmaceutiky, konkrétně jedné jeho sekce nesoucí název Výzkum alternativní genetiky.“

Jmenuje se John Smith, jo? V tom případě já jsem reinkarnace Matky Terezy. Ale to nebylo zas až tak důležité.

„Když říkáte alternativní genetiky, myslíte tím –“

„VAG se zabývá výzkumem genetiky nepřirozených tvorů,“ ozval se za ním Derek. „Ghúlové, místní strašidla, upíří a tak.“

J. S. si varovně odkašlal a Derek poslušně zmlkl.

„Ano, zkoumáme genetický fond neobvyklými vlastnostmi nadaných nelidí. A ano, včetně upírů, jejichž regenerační schopnosti jsou prostě ohromující. Bohužel, právě během práce s jedním z těchto tvorů došlo k jisté nepřijemnosti.“

„Nepovídejte. Že by se mu nelíbilo dělat vám pokusného králíka?“ ušklíbl jsem se, ale v zátylku mě zamrazilo. Upíry nemusím. Jako vážně. Hnusný bestie.

John se ještě o kousek víc napřímil a lehce se zamračil, snad aby mi dal najevo, že moje poznámky jsou nevhodné nebo co. Smůla, že mě jeho názor v tomhle ohledu naprosto nezajímal.

„Je vám, předpokládám, jasné, že u těchto tvorů nepracujeme s konsensem z jejich strany. Ale abych se vrátil k podstatě problému. Během jedné z procedur se tento konkrétní upír vymanil ze spánkové letargie, ve které jsou pokusné objekty obvykle udržovány, a uprchl. My ho nyní potřebujeme chytit, pokud možno dříve, než si založí hnízdo. Bohužel aktuálně nemáme po ruce nikoho z našich lidí, kdo by si s touto patálií poradil. Vy jste jednak zkušený lovec a jednak se vyznáte v terénu, což je nesporná výhoda. Z toho důvodu bychom vás rádi najali.“

„Najali?“ pozdvihl jsem obočí. „A jak si to jako představujete?“

Upřímně, samotného mě to zajímalo. Možná dokonce víc, než proč si někoho nepřivolají odjinud, když nemají nikoho po ruce. Na lov příšer si mě ještě nikdo nenajímal. Maximálně tak na přenášení těžkých kusů nábytku a tak. Stěhovák je mimochodem pro lovce docela dobrý džob. Jednak se udržujete v kondici, a ještě vám za to platí, a jednak si, když makáte na sebe, můžete pracovní dobu dost poladit podle svého.

„Rádi bychom, abyste se stal naším zaměstnancem,“ odpověděl na můj dotaz J. S. s výrazem panovníka, který nabízí sprostému poddanému životní příležitost. „Ujišťuji vás, že platíme velice dobře a zaměstnanecké výhody máme, jak jste se mohl přesvědčit, na velmi vysoké úrovni.“

„Milý, ale je mi líto, to nepůjde. Já pracuju zásadně na volný noze,“ odmítl jsem lákavou nabídku rozhodně. To víš, ty nádhero, když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají! Na to ti tak skočím. „Můžeme se ale dohodnout jinak. Za, řekněme...“ vzpomněl jsem si na přepychové vybavení tohoto hnízda a bezostyšně navýšil původně zamýšlenou částku, „... pět mega vám toho upíra ulovím pěkně po svém. Vy mi jen dáte přístup k potřebnejm informacím. Co vy na to?“

John se podrážděně zamračil.

„To pro změnu není přijatelné pro naši společnost, pane Norberte,“ odpověděl. „Nemůžeme si dovolit pouštět interní informace jen tak ven. Už teď víte víc, než by se mi líbilo.“

„Jo, tak to máte smůlu,“ pokrčil jsem rameny. „V tom případě si holt budete muset svého mazlíčka chytit sami. A jéje, já zapomněl, vy nemáte lidi. Pech, že? Ale třeba by to sfoukl tady prcek,“ mrkl jsem přes jeho rameno na Dereka.

„Ačkoliv je Derek jistě schopný, máme své důvody, proč jsme se obrátili mimo organizaci. Nicméně nejste jediný, koho můžeme oslovit. Můžeme se obrátit na kteréhokoliv z vašich kolegů, například.“

„Tak to zkuste. Ale počítejte s tím, že zpláčete nad výdělkem. Znímám místní lovce a každé dost zkušenější, aby měl šanci proti upírovi, vás s vaší nabídkou pošle tam, co já. Jasně, můžete to zkusit do aleluja, ale řekl bych, že vás na takový zdržovačky dost tlačí čas. Takže co kdybyste na mě přestal dělat ramena, drahý pane Smith, a začal vážně jednat?“

Drahý pan Smith při mém prosluvu vypadal, jako by žvýkal šťovík. Očividně si byl zmiňovaných faktů dobře vědom a prostě jen doufal, že mi to nedojde. Já jsem zase doufal, že jemu nedocvakne, že po té potvoře půjdu tak jako tak. Přece nenechám po Praze volně běhat hladového, nejspíš i nasraného upíra a zakusovat nevinné obyvatelstvo. Možná kdyby se soustředil na uřvané turisty, co si myslí, že jim Praha patří, protože mají náhodou naditou šrajtofli... Hm, ne, ani tak ne.

„Omlouvám se, že ruším, pane, ale mohl byste na chvilku...?“ ozval se najednou Derek, zatímco jsme se s Johnem měřili pohledy a jeden jako druhý se pokoušeli tvářit, že neuhneme ani o píd’.

„No dobrá. Je-li to nutné,“ souhlasil John nevrle, ale stejně bylo znát, že se mu ulevilo. Mně vlastně taky. Ta oční přetlačovaná byla dost náročná, vzhledem k tomu, že jsem pomalu usínal za pochodu. Zabořil jsem se nazpátek do sedačky, zatímco se J. S. přesunul s Derekem na druhou stranu místnosti, kde si začali něco šeptem vysvětlovat. Tedy vysvětloval hlavně Derek, John do toho jen sem

tam něco zabručel. Pokoušel jsem se zaslechnout co nejvíc, ale mluvili moc tiše, a navíc určitě ne česky, takže jsem rozuměl prd. Ať už se ale bavili o čemkoliv, když se John vrátil zpátky, počastoval mě pro změnu tím nejvybranějším vstřícným obličejem.

„Myslím, že jsem přišel na oboustranně výhodnou dohodu,“ prohlásil optimisticky. „Necháme vás pracovat, jak sám chcete, ale pouze za předpokladu, že budete pracovat v týmu s určenými lidmi od nás. Tím by se vyřešila nutnost vašeho vstupu do systému. Potřebné informace byste obdržel od našeho člověka a ten by mohl zároveň dohlédnout na to, aby zůstaly co nejvíce utajené. Souhlasíte s navrhovanou možností, pane Norberte?“

„To záleží na tom, s kým bych se měl tahat. Hon na upíra není výlet pro mateřskou školu.“

„To je mi zcela jasné. Ale myslím, že Derek s Lojzíčkem budou platnými členy týmu.“

Tak teď mě dostal. Kdyby se mi pokusil propašovat nějaké vědecké nedomrliny, poslal bych ho bleskově k ďaslu, ale musel jsem uznat, že Lojzíček není marná posila. Ten chlap byl jedno-mužná armáda. O Derekovi jsem si zatím jasný obrázek neudělal, ale byl jsem ochotný věřit, že když nic jiného, pod nohy se mi v akci plést nebude.

„Dobře,“ kývl jsem, „může bejt. Ale nemyslete si, že tím snížíte cenu. Těch pět mega platí pořád. A půlku chci hned.“

„Ale jistě,“ mávl John nevzrušeně rukou. „To není problém. Peníze poukážeme během dneška na váš účet.“ Zřejmě byl v rozhazovačné náladě. Rozhodl jsem se toho využít a zkusit, kam až se dá natlačit.

„A vybavení,“ přihodil jsem. „Munici, zbraně a tak.“

Smith jen podrážděně trhl rameny.

„Samozřejmě. Tyhle detaily s vámi projedná Derek. Já mám svoji práci,“ usekl rozhovor bez zájmu, a než jsem stačil říct nazdar, sebral se a zmizel ze scény.

„Tak to vybal,“ kývl jsem na Dereka, který ještě pořád stál za opěradlem už teď prázdného křesla, poté co se J. S. odporoučel. „V čem je háček? Protože tam nepochybně nějaké je, když se ani nepokusil smlouvat.“

Derek lehce zavrtěl hlavou.

„Nemáte představu, v jakých částkách jsou tihle lidé zvyklí kalkulovat. Mohl jste si klidně říct dvakrát tolik, aniž by mu to zkazilo chuť k jídlu.“

„Zajímavý, i když škoda, že jsem to nevěděl dřív. Ale stejně ti nevěřím, že je to tak prostý, jak se všeobecně tváříte.“

„Najít a chytit upíra uprostřed Prahy vám přijde prosté?“ podivil se Derek. Měl na divení právo, protože lovit upíra rozhodně není prostou záležitostí. Ty mrchy jsou rychlé, silné a inteligentní.

„Prostý v mezích možností,“ upřesnil jsem. „Najít ho by nemělo být až tak složitý. Brzo dostane hlad a pak stačí jít po mrtvolách. A až ho najdeme, zbejvá jen nasypat do něj dost stříbra, aby už to nerozchodil, pokud možno dřív, než po nás skočí.“

V duchu jsem se ušklíbl nad tím, jak chladně moje prohlášení znělo. Ve skutečnosti se mi tenhle způsob ani trochu nelíbil, ale obával jsem se, že nám nakonec nic jiného stejně nezbude. Pravděpodobnost, že na něj nějakou náhodou narazíme dřív, než začne lovit, byla mizivá. Ani Derek se netvářil dvakrát nadšeně. Jak se ale ukázalo, jemu dělalo starosti něco jiného než nevinné oběti.

„Váš plán má jednu chybu,“ upozornil mě mírně. „VAG chce svého upíra zpátky.“

„No a? Může si ho klidně seškrabat a nasáčkovat, až s ním skončíme,“ pokrčil jsem rameny.

„Živého. Rozhodně nestojí o výstup masomlýnku nebo sáček popela.“

Tak tímhle mě dostal.

„Přeskočilo ti?“ vyvalil jsem na něj oči. „Víš, jak nebezpečný něco takovýho je?“